

hvis Priser senest er fastsatte ved en i August 1919 mellem Statsskovvæsenet og de i Sagen interesserede større Arbejderorganisationer indgaaet og af Landbrugsministeriet approberet Overenskomst, tillige Brugen af en Tjenestebolig med en Jordlod — for enkelte Tjenesters Vedkommende dog kun en Haveplads — samt et Brændselsdeputat og en nærmere bestemt Adgang til Græsbenyttelse. Skovløberne, saavel de regnskabsførende som de, hvem et saadant Hverv ikke er tildelt, oppebærer derhos en fast aarlig Pengeløn, hvis Størrelse er meget forskellig for de forskellige Tjenester, men som for de fleste af de ikke regnskabsførende Skovløbere udgør enten 44 eller 68 Kr. aarlig. Hegnsmændene derimod har hidtil ikke haft nogen fast Pengeløn, uden forsaavidt de paa en Del af Distrikterne fra ældre Tid har oppebaaret 16 Kr. aarlig som Vederlag for Ophøret af en tidligere Græsningstilladelse.

I det ovennævnte Andragende har imidlertid Underbetjentenes Forening fremsat Ønsket om, at den hidtil bestaaende Ordning med Hensyn til den faste Pengeløn maa blive ændret derhen, at der tillægges de ikke regnskabsførende Skovløbere, Hegnsmændene samt de paa enkelte Distrikter med Bolig i Skovvæsenets Arbejderhuse ansatte faste Skovarbejdere en fast aarlig Løn af 200 Kr., for hvilken de dog i Overensstemmelse med, hvad der er blevet vedtaget ved den ovennævnte Overenskomst af August 1919, skal være pligtige at udføre Arbejde i Forhold til den gældende Dagløn.

Overfor dette Foreningens Ønske har jeg ment at kunne stille mig imødekommende, og jeg skal derfor foreslaa, at den angivne Ordning gennemføres, hvilket vil medføre, at den aarlige Udgift til faste Lønninger til de omhandlede Underbetjente og faste Skovarbejdere vil stige fra 11 700 Kr. til ca. 61 200 Kr., hvilken Sum dog efter foranførte kan ventes i Hovedsagen at ville blive opvejet ved Mindreudgifter paa de forskellige Arbejdskonti. Forskellen mellem de nyanførte Beløb, ca. 49 500 Kr., fordeler sig med ca. 46 900 Kr. til de egentlige Skovdistrikter og 2 600 Kr. til Lystskovdistriktet.

Hvad angaar de regnskabsførende Skovløbere, hvilke paa Grund af det større Omfang af deres Tjenesteforretninger kun i mindre Grad har Fortjeneste ved egentligt Skovarbejde, og som derfor oppebærer en forholdsvis større fast aarlig Pengeløn som Vederlag for disse Forretningers Udførelse, forudsættes det, at disse Betjente — der for Halvaaret fra 1. Oktober 1919 til 31. Marts 1920 vil erholde det Løntillæg, som efter den mellem det ærede Udvalg og Finansministeren truffe Aftale vil være at søge bevilget ved Loven om Tillægsbevilling for Finansaaret 1919—20 til de Personer, som uden at omfattes af Tjenestemandsløven af 12. September 1919 oppebærer et fast aarligt Vederlag for et Arbejde i Statens Tjeneste, og til hvilke der er ydet Dyrtidstillæg i Henhold til Lov Nr. 498 af 28. September 1918, Afsnit I., og midlertidigt Løntillæg i Henhold til Lov Nr. 497 af samme Dato — ogsaa for den følgende Tid vil opnaa en Forbedring af deres Lønningsforhold ved den Ordning, som kan antages at ville blive gennemført i Fortsættelse af den nysnævnte for Halvaaret fra 1. Oktober 1919 til 31. Marts 1920.

2) I Henhold til Bevilling paa Finansloven for Finansaaret 1907—08, jfr. Anmærkning til Finanslovsforslagets § 2 II. B. 1. g. og II. B. 2. samt Skrivelse til Folketingets Finansudvalg af 21. Februar 1906 (angaaende Ændringsforslag til 3die Behandling i Folketinget af Forslaget til Finanslov for Finansaaret 1906—07, Tillæg B. til Rigsdagstidende for 1905—06, Sp. 985—92), er der tillagt de ved Statsskovene ansatte Skovløbere, Hegnsmænd og faste i Skovvæsenets Huse bosatte Skovarbejdere, der har gjort Tjeneste i 20 Aar i een eller flere af disse forskellige Stillinger, et Alderstillæg af 30 Kr. aarlig og dem af dem, der har tilbagelagt en Tjenestetid af 30 Aar, et Alderstillæg af 50 Kr. aarlig.

Som en efter mit Skøn tidssvarende Forbedring paa dette Omraade skal jeg foreslaa, at dette aarlige „Alderstillæg“, for hvilket der ikke er blevet og heller ikke herefter vil blive krævet nogen særlig Arbejdsydelse, men som i nogen Grad er tænkt at skulle bøde paa den Formindskelse af Arbejdsfortjenesten, der maa ventes at ville følge af den med Alderen aftagende Arbejdsevne, fastsættes til 60 Kr. efter 10 Aars Tjeneste, stigende med 30 Kr. for hver 5 Aars yderligere Tjeneste indtil 180 Kr.